Bildiri No: **PB-024** **Doi:** 10.5606/phhb.dergisi.suppl2026.024

Parkinson Hastalığında Derin Beyin Stimülasyonu Farkındalığı: Klinik Fenotip ve Öznel Bilgi Algısı ile İlişkisi

Özge Gönül Öner[1], Tuğçe Şule Kaygısız[1], Yıldız Değirmenci[2]

[1]İstanbul Göztepe Prof. Dr. Süleyman Yalçın Şehir Hastanesi Nöroloji Kliniği, İstanbul, Türkiye
[2]istanbul Sağlık Ve Teknoloji Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

Amaç: Derin beyin stimülasyonu (DBS), Parkinson hastalığında (PH) etkinliği kanıtlanmış bir tedavi yöntemi olmasına rağmen, hastaların DBS hakkındaki bilgi ve farkındalık düzeyleri değişkenlik göstermektedir. DBS farkındalığının yetersiz olması, tedavi beklentilerini, karar verme süreçlerini ve uygun hasta yönlendirmesini etkileyebilir. Bu çalışmada Parkinson hastalarında DBS farkındalık düzeylerinin değerlendirilmesi ve farkındalığın klinik fenotip ile öznel bilgi algısı arasındaki ilişkisinin incelenmesi amaçlandı.

Yöntem: Parkinson hastalarına 11 maddeden oluşan DBS Bilgi ve Farkındalık Anketi uygulandı. Maddeler üçlü ölçek ile puanlandı (Evet = 2, Emin değilim = 1, Hayır = 0; toplam skor aralığı: 0-22). Katılımcılar ayrıca DBS bilgi düzeylerini 7 puanlı Likert ölçeği ile öznel olarak değerlendirdi. Farkındalık skorları tanımlayıcı istatistiklerle analiz edildi. Klinik fenotip ve öznel bilgi algısı ile ilişkiler değerlendirildi.

Bulgular ve Sonuç: Çalışmaya 92 Parkinson hastası dahil edildi. Ortalama DBS farkındalık skoru 4.82 ± 4.35 (medyan = 4) olarak bulundu. Percentil tabanlı sınıflamada katılımcıların önemli bir bölümünde düşük farkındalık düzeyi saptandı. Öznel bilgi algısı ile farkındalık skorları arasında güçlü korelasyon izlendi (r = 0.76). Tremor dominant fenotipe sahip hastaların farkındalık skorları, akinetik-rijid hastalara kıyasla anlamlı derecede daha yüksek bulundu (5.70 *vs.* 3.05, $p = 0.013$). Cinsiyet grupları arasında belirgin fark saptanmadı. Parkinson hastalarının önemli bir kısmında DBS farkındalığının düşük olduğu görülmektedir. Öznel bilgi algısının objektif farkındalık ile güçlü ilişki göstermesi, klinik pratikte basit öz değerlendirme araçlarının eğitim ihtiyacını belirlemede kullanılabileceğini düşündürmektedir. Tremor dominant hastalarda daha yüksek farkındalık düzeyi, klinik fenotipin tedaviye aşinalık üzerindeki olası etkisini ortaya koymaktadır.